

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.

proti

žalovanému: Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí
sídlem Náměstí 3, 739 11 Frýdlant nad Ostravicí

o žalobě proti souhlasu se změnou územního souhlasu a se změnou stavby před dokončením vydaným žalovaným dne 28. 4. 2020, sp. zn. MUFO_S 1944/2020

takto:

- I. Souhlas se změnou územního souhlasu a se změnou stavby před dokončením vydaný žalovaným dne 28. 4. 2020, sp. zn. X, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 21. 9. 2020 domáhala zrušení rozhodnutí - Souhlasu se změnou územního souhlasu a se změnou stavby před dokončením vydaném žalovaným dne 28. 4. 2020, sp. zn. X. Tímto souhlasem žalovaný vydal společný souhlas se změnou územního souhlasu, který byl vydán žalovaným dne 1. 8. 2018, sp. zn. X; uvedeným byl dán společný souhlas se stavebním záměrem pod názvem „Rodinný dům vlastníků L. a M.“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X. Z uvedeného vyplývá, že se jedná o změnu stavebního záměru, který byl původně veden pod sp. zn. X a nově pod sp. zn. X, tedy pod 2 spisovými značkami, když změna spisové značky není v souhlase zdůvodněna, což je v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „správní řád“). Tudíž s ohledem na novou spisovou značku není zřejmé, že společný souhlas vydaný pod sp. zn. X je předmětem soudního řízení vedeného u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 A 97/2019. Žalobkyně tak má v té souvislosti za to, že osoby zúčastněné na řízení (stavebníci) nemohly být přesvědčeny, že konají v dobré víře a v souladu s právními předpisy, když dne 10. 4. 2020, resp. 27. 4. 2020 podaly oznámení, jejichž předmětem je změna územního souhlasu, aniž by si však předtím vyžádaly souhlas žalobkyně ve smyslu § 96a odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), jako osoby, jejíž práva mohou být přímo dotčena, se způsobem likvidace odpadních a dešťových vod vypouštěním do vod podzemních. Navíc v té době ještě nebylo ukončeno řízení u Krajského soudu v Ostravě, tudíž nemohlo být postaveno na jisto, zda společný souhlas ze dne 1. 8. 2018 je či není zákonný.
2. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že společný souhlas vydaný žalovaným dne 1. 8. 2018, byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 8. 2020, č. j. 22 A 97/2019 – 39 zrušen a věc byla vrácena k dalšímu řízení. S odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017-88 má žalovaný za to, že nelze v daném případě automaticky zrušit změnu společného souhlasu z důvodu předchozího zrušení společného souhlasu soudem. Dále žalovaný připomněl průběh řízení před vydáním původního společného souhlasu s tím, že při posouzení možného vlivu záměru na dotčení práv žalobkyně vycházel žalovaný zejména z hydrogeologického posudku, na podkladě jehož závěrů nelze dovodit ani potenci dotčení práv žalobkyně, resp. lze zcela vyloučit, že by žalobkyně jako vlastník předmětných pozemků mohla být v důsledku vsakování dešťových vod dotčena. Dále uvedl, že předmětem změny společného souhlasu byla změna umístění a provedení staveb rodinného domu a s tím související změna tras odběrného elektrického zařízení, vnitřního vodovodu a dešťové kanalizace; nově bylo navrženo zařízení na výrobu tepelné energie a oplocení. Pokud jde o dešťovou kanalizaci, navrhované řešení se nemění, nedošlo k nárůstu množství odváděných dešťových vod, došlo ke změně trasy vedení potrubí dešťové kanalizace a k nepodstatné změně umístění vsaku na východní straně pozemku. Žalovaný dále v obecné rovině připomněl, že proces vydání společného souhlasu není standardním správním řízením, ale jedná se o zjednodušující režim. Před vydáním společného souhlasu žalovaný ověřuje, zda jsou splněny požadavky a podmínky uvedené v § 96 a § 105 stavebního zákona. Byť pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, pouhá přítomnost práva vlastnického nevede automaticky k účastenství, není-li na základě konkrétních skutkových okolností dána ani potencialita

dotčení práv. Aby byla dána možnost přímého dotčení, muselo by se jednat o možnost reálnou, založenou skutkovým stavem ke dni vydání společného souhlasu.

3. Podáním došlým soudu dne 12. 7. 2021 žalovaný doplnil, že v souladu s § 129 odst. 5 stavebního zákona vedl žalovaný ve věci zrušeného společného souhlasu opakované stavební řízení, které usnesením ze dne 27. 5. 2021 zastavil, neboť zjistil, že stavebníci již započali s realizací stavby.

Zjištění z obsahu správních spisů

4. Ze správních spisů soud pro účely přezkumu zjistil, že žalovaný vydal dne 1. 8. 2018, sp. zn. X společný územní souhlas a souhlas s provedením stavby pod názvem „Rodinný dům vlastníků L. a M.“ na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X. Soud dále zjistil, že dne 10. 4. 2020 podali stavebníci k žalovanému oznámení, jehož předmětem je změna předmětného územního souhlasu a dále že dne 27. 4. 2020 podali stavebníci ohlášení změny stavby před dokončením.
5. Nato vydal žalovaný dne 28. 4. 2020 žalobou napadený Souhlas se změnou územního souhlasu a se změnou stavby před dokončením, a to pod sp. zn. X.

Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Je nesporné, že žalobkyně je vlastnící pozemků parc. č. X a X v k. ú. X. Krajský soud dospěl na rozdíl od žalovaného k závěru, že uvedené pozemky, shodně jako pozemek parc. č. X je nutné považovat za pozemky sousední, potažmo, že z okolností zjištěných žalovaným a známých mu dlouhodobě z jeho úřední činnosti jednoznačně vyplývá, že potenciálně může dojít ve vztahu k těmto pozemkům k dotčení vlastnického práva žalobkyně, resp., ve fázi „řízení“ o vydání společného souhlasu jej nelze a priori vyloučit.
8. K nárokům na posouzení *potenciálního* dotčení vlastnických práv k sousedním pozemkům uvádí doktrinální literatura: „U sousedů lze připustit dotčenost nejružnějšího druhu, které mnohdy najdou odraz i v tzv. občanskoprávních námitkách, jako jsou námitky zastínění, narušení soukromí, hluku, prachu a dalších imisí. Tyto námitky je stavební úřad kompetentní posoudit a vypořádat, přičemž rozhodným vodítkem pro něj není splnění normových hodnot, ale posouzení poměrů v území a součtu jednotlivých negativních vlivů. Z těchto důvodů by měl také účastenství v územním řízení pojímat spíše širěji s tím, že bližší posouzení možného dotčení práv k sousední nemovitosti může proběhnout již v samotném řízení.“ (viz PRŮCHA, Petr. Stavební zákon: praktický komentář: podle stavu k 1. lednu 2017. Praha: Leges, 2017, komentář k § 85).
9. Podle rozsudků Nejvyšší správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013 - 25, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 - 68, platí, že „vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejružnějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejružnějšího druhu.“

10. Nejvyšší správní soud již ve vztahu k § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 judikoval, že „neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“ (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 - 48). Mimoto ve svém rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, vyložil, že „podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva.“
11. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 As 35/2016 – 38, či ze dne 11. 4. 2019, č. j. 4 As 17/2019 – 68, judikoval že „pro naplnění definice účastenství postačuje pouhá možnost (zvýrazněno krajským soudem) přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Tato možnost přitom musí být reálně myslitelná, nikoliv pouze hypotetická. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny přímo, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo.“ V návaznosti na to lze zmínit rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011 – 91, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že je „přímým dotčením nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.“
12. Uvedené závěry lze bez dalšího vztáhnout i na v této věci posuzovaná ustanovení § 96 odst. 3 písm. d), § 96a odst. 5 a § 105 odst. 2 písm. f) stavebního zákona.
13. Krajský soud připomíná, že rozsudkem ze dne 20. 8. 2020, č. j. 22 A 97/2019 – 39 zrušil předmětný původní společný souhlas ze dne 1. 8. 2018, a to právě z důvodu nedoložení souhlasu žalobkyně ve smyslu § 96a odst. 5 stavebního zákona.
14. Jak vyplývá z § 96 odst. 10 věta druhá stavebního zákona ve spojení s § 96a odst. 4 stavebního zákona, lze územní souhlas změnit na základě oznámení oprávněného územním souhlasem, přičemž při posuzování společného souhlasu se postupuje podle § 96 odst. 4 stavebního zákona.
15. Z uvedeného mj. vyplývá, že i na postup při vydávání souhlasu se změnou již vydaného (společného) územního souhlasu je nutné užít právní úpravu dopadající na vydání primárního společného souhlasu. Jestliže krajský soud shledal v projednávané věci již při vydávání společného souhlasu ze dne 1. 8. 2018 vadu, spočívající v tom, že žalovaný při absenci souhlasu žalobkyně ve smyslu § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona nerozhodl o provedení společného stavebního a územního řízení, je nutné tyto závěry vztáhnout také na následný souhlas se změnou původního společného souhlasu, když navíc z obsahu spisu vyplývá, že pokud jde o dešťovou kanalizaci, nedoznalo navrhované řešení změn, nedošlo k nárůstu množství odváděných dešťových vod, došlo ke změně trasy vedení potrubí dešťové kanalizace a k nepodstatné změně umístění vsaku na východní straně pozemku.
16. Jak krajský soud uzavřel již v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 A 97/2019, povaha zjednodušeného způsobu umístění a povolení stavby bez vedeného řízení zásadně předpokládá, že tento je možné užít v případě *bezkonfliktních* záměrů, tedy tehdy, nelze-li předpokládat nesouhlas některé z bytí potenciálně dotčených osob (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 131/2019-64 ze dne 20. 6. 2019). Postup žalovaného je tedy vyloučen již z povahy věci za situace, kdy se vlastník sousedního pozemku domáhá svého účastenství, neboť není považován ani stavebníky ani správními orgány za dotčenou

osobu, nadto, sdělí-li již na počátku celého procesu své věcné námitky k zamýšleným záměrům.

Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitku týkající se vadného postupu žalovaného, který souhlas se změnou společného souhlasu vydal, aniž by byl stavebníky doložen souhlas žalobkyně s projednávaným záměrem, resp. že nerozhodl o projednání záměru ve společném územním a stavebním řízení, shledal důvodnou, když uvedený postup představuje takovou vadu řízení, která může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Žaloba je proto důvodná; krajský soud napadený souhlas se změnou společného souhlasu, který je třeba ve smyslu závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
18. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně byla v řízení procesně úspěšná a vzniklo jí tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč. Soud tedy uložil žalovanému zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 9. září 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu